

Arrest

nr. 40 548 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfsrecht in België in functie van haar echtgenoot M.L. Verzoekster werd verzocht om ten laatste op 23 oktober 2009 een recent voor eensluidend verklaard afschrift van de huwelijksakte, voorzien van een Apostille en vertaald in het Nederlands door een beëdigd vertaler, in te dienen. Op 9 december 2009 wordt het verblijfsrecht van haar echtgenoot beëindigd.

Op 16 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 december 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M. O. (...) van Tsjechische (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenoot van betrokkene verkreeg ten onrechte zijn verklaring van inschrijving en werd bijgevolg geweigerd met een bijlage 21. Zijn E kaart werd ingetrokken. Betrokkene heeft dus ook geen recht op verblijf.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de elementaire rechten van de Mens, onder meer artikel 8 van het EVRM, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet Motivering van Bestuurshandelingen en de nieuwe richtlijnen en instructies, onder andere van 19 juli 2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“5. IN RECHTE: MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING

De "motivering" van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenoot van betrokkene verkreeg ten onrechte zijn verklaring van inschrijving en werd bijgevolg geweigerd met een bijlage 21. Zijn E kaart werd ingetrokken. Betrokkene heeft dus ook geen recht op verblijf.”

Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen

...

Verzoekster was naar België gekomen om er te werken.

De echtgenoot van verzoekster kon met ingang van 18.05.2009 in dienst treden bij M. B.V.B.A..

Op 25.05.2009 werd deze tewerkstelling echter buiten zijn wil om beëindigd door zijn werkgever.

Desondanks werd de echtgenoot van verzoekster op 27.05.2009 toch in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd op 09.07.2009 door een E-kaart.

Op basis van dit alles kon ook verzoekster in België verder verblijven.

Verzoekster was dan ook in de terechte veronderstelling dat zij verder in België mocht blijven en zij heeft dan ook verdere stappen gezet tot zijn integratie.

Zo is de echtgenoot van verzoekster verder actief naar werk blijven zoeken, hetgeen echter niet eenvoudig is gelet op de slechte economische omstandigheden en het taalprobleem.

Om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten volgt de echtgenoot van verzoekster dan ook Nederlandse lessen. De kans is reëel dat hij eerstdaags ook effectief werk heeft.

Ook verzoekster wil Nederlandse lessen volgen en staat hiervoor op de wachtlijst om zodra er het voldoende aantal leerlingen zijn de lessen aan te vangen.

De kinderen van verzoekster lopen school in het KTA L..

Plots werd verzoekster zonder enige concrete aanleiding op 29.12.2009 echter in kennis gesteld van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zijnde huidig bestreden beslissing.

De reden die daarvoor opgegeven werd nl. zijn ontslag van haar echtgenoot op 25.05.2009, was echter ook reeds aanwezig op 27.05.2009 toen hij in het bezit werd gesteld van een verklaring van inschrijving en tevens op 09.07.2009 toen hij een E-kaart kreeg.

Deze motivering is vooreerst niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Bovendien werd verzoekster in de waan gelaten dat zij en haar gezin verder in België konden blijven wonen, zodat zij ook alles deden om zich hier verder te integreren.

Het is duidelijk dat de overheid hier een fout, minstens een onzorgvuldigheid heeft begaan waarvan verzoekster en haar gezin niet het slachtoffer kunnen worden.

Indien verzoekster zou worden uitgewezen zal zij ongetwijfeld haar plaats op de wachtlijst voor Nederlandse lessen verliezen alsook haar kans op werk en in haar thuisland, alwaar haar werksituatie uitzichtloos was en alwaar zij alles alsook haar woonst heeft achtergelaten, op straat en in de armoede belanden.

In de bestreden beslissing is ook geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van dit gezin.

Verzoekster werd door de overheid minstens op een dwaalspoor gebracht door het feit dat zij en haar gezinsleden in het bezit werden gesteld van een verklaring van inschrijving en vervolgens van een E-kaart, waardoor bij verzoekster begrijpelijk de veronderstelling was gerezen dat zij aan alle nodige vereisten hadden voldaan om hun verblijf in België te regulariseren.

Tevens dient te worden benadrukt dat verzoekster en haar gezin zonder meer het land worden uitgewezen zonder rekening te houden met het feit dat de kinderen M. L. en M. K. in België naar school gaan, nl. in het KTA te Lokeren.

Deze mensen uitwijzen terwijl de kinderen volop in hun schooljaar zitten zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M, en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie.

Hiermee werd in de bestreden beslissing echter totaal geen enkele rekening gehouden.

Deze concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze tot uiting in de betreden beslissing.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie."

4.2 In de repliekmemorie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van haar middel in het verzoekschrift en benadrukt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke omstandigheden van verzoekster. Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat zij schoolgaande kinderen heeft die midden in hun schooljaar worden uitgewezen. Bovendien is dit in strijd met artikel 8 van het EVRM en de nieuwe richtlijnen en instructies in het kader van de humanitaire regularisatie. Verzoekster benadrukt dat de reden waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, namelijk het ontslag van haar echtgenoot, reeds aanwezig was op het ogenblik van de verklaring van inschrijving en de afgifte van de E-kaart, waardoor zij gedurende maanden in de waan werd gelaten dat er was voldaan aan alle vereisten voor een geldig verblijf in België.

4.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het feit dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlenen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van verzoeksters verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster verwijt verweerder dat zij nooit de gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen.

De bewering als zou verzoekster zich niet hebben kunnen verdedigen, kan niet worden weerhouden. Verzoekster heeft haar verblijf aangevraagd in functie van haar echtgenoot. Haar echtgenoot heeft op 26 mei 2009 een verklaring tot inschrijving als werknemer ingediend. Hij legde hiervoor een arbeidscontract voor onbepaalde duur neer, met ingang van 15 mei 2009. Op 20 oktober 2009 is haar echtgenoot in kennis is gesteld van een schrijven van verweerder waarbij hem uitdrukkelijk werd gevraagd stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten. In dit schrijven werd eveneens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en werd hem gewezen op het risico zijn recht van verblijf te verliezen bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België. Verzoeksters echtgenoot werd uitdrukkelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken. Hieruit blijkt dat verzoekster in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk de kans heeft gehad om haar zaak via haar echtgenoot te verdedigen.

Verzoekster wijst erop dat de tewerkstelling van haar echtgenoot, kort na zijn indiensttreding en buiten zijn wil, werd beëindigd door zijn werkgever. Ondanks dat hij niet meer tewerkgesteld was op 27 mei 2009 werd hij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en werd hem zelfs op 9 juli 2009 een E-kaart afgegeven. Verzoekster was daarom in de veronderstelling dat zij in België mocht blijven en is ingeschreven om Nederlandse lessen te volgen. Verzoekster staat op een wachtlijst. Haar kinderen gaan naar school in België. De bestreden beslissing van haar echtgenoot verwijst naar zijn ontslag op 25 mei 2009 terwijl hij op het ogenblik van de afgifte van de verblijfskaarten reeds ontslagen was. Verzoekster en haar echtgenoot werden bijgevolg gedurende maanden in de waan gelaten dat zij in België konden blijven. Plots, zonder enige aanleiding wordt haar de bestreden beslissing betekend. De beslissing is bijgevolg onzorgvuldig genomen.

De Raad verwijst naar de bespreking in arrest RvV 22 maart 2010, nr. 40 545 met betrekking tot het annulatieberoep ingediend door haar echtgenoot en herhaalt dat haar echtgenoot op 26 mei 2009 een aanvraag heeft ingediend van verklaring tot inschrijving als werknemer. Verzoeksters echtgenoot diende naar aanleiding van deze aanvraag een arbeidscontract in van onbepaalde duur, met ingang van 15 mei 2009. Verweerder werd vervolgens door het OCMW te Lokeren op de hoogte gebracht van het feit dat haar echtgenoot niet langer was tewerkgesteld en sinds 13 juni 2009 een leefloon ontvangt van het OCMW. Deze informatie heeft verweerder ertoe bewogen om haar echtgenoot uit te nodigen tot het verstrekken van inlichtingen en te vragen welke activiteiten hij heden uitoefent. Verzoeksters echtgenoot werd van dit schrijven op 20 oktober 2009 in kennis gesteld. Op 6 november 2009 heeft verzoeksters echtgenoot een aantal stukken ingediend waaruit blijkt dat hij een leefloon ontvangt van het OCMW en Nederlandse les volgt. Haar echtgenoot die een aanvraag indient om een verblijfsrecht te bekommen als

werknemer dient eveneens de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen door bijvoorbeeld de burgemeester van de gemeente Lokeren tijdig op de hoogte te brengen van het feit dat hij niet meer als werknemer is tewerkgesteld. Verzoeksters noch haar echtgenoot hebben echter het initiatief genomen om verweerder over zijn arbeidsstatuut in te lichten en hebben pas nadat haar echtgenoot hiertoe uitdrukkelijk werd verzocht, op 6 november 2009 verweerder ingelicht over het verlies van zijn tewerkstelling en het ontvangen van een leefloon van het OCMW. Dat verzoeksters echtgenoot in het bezit werd gesteld van een verklaring van inschrijving als werknemer en van een E-kaart terwijl hij niet meer tewerkgesteld was op dat ogenblik, kan verweerder niet worden verweten aangezien zijzelf hebben nagelaten verweerder in te lichten over het feit dat hij niet meer als werknemer aan de slag was. Meer zelfs, uit het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekster in haar verzoekschrift blijkt dat haar echtgenoot op 25 mei 2009 niet meer tewerkgesteld was als werknemer terwijl hij op 26 mei 2009 een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend 'als werknemer'.

Bovendien kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij beweert dat haar "plots" en "zonder enige aanleiding" de bestreden beslissing werd betekend waardoor haar verblijfsrecht wordt geweigerd. Verzoekster heeft haar verblijf aangevraagd in functie van haar echtgenoot, als familielid van een burger van de Unie. Haar echtgenoot had zijn verblijf als werknemer aangevraagd op 26 mei 2009 zonder verweerder op de hoogte te brengen van de beëindiging van zijn arbeidscontract voor onbepaalde duur op 25 mei 2009. Via een schrijven van 22 september 2009 aan verzoeksters echtgenoot ter kennis gebracht op 20 oktober 2009 werd hem verzocht stukken in te dienen aangaande zijn huidige activiteiten. In dit schrijven wordt tevens uitdrukkelijk verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en dat bij een gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België haar echtgenoot riskeert het recht op verblijf te verliezen. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan".

Verzoeksters bewering dat haar plots en zonder enige aanleiding het verblijfsrecht werd geweigerd, mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoekster verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij ingeschreven is voor Nederlandse taallessen en dat haar kinderen in België school lopen die "midden" in hun schooljaar worden uitgewezen. Verzoekster en haar gezin zijn minstens op een dwaalspoor gezet.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoekster en haar gezin niet op een 'dwaalspoor' zijn gebracht. Dat integendeel verzoekster haar aanvraag tot verblijf steunde op haar echtgenoot, als familielid van een burger van de Unie, die zijn aanvraag tot inschrijving als werknemer heeft ingediend op 26 mei 2009 terwijl hij zoals blijkt uit zijn verklaringen reeds op 25 mei 2009 niet meer tewerkgesteld was bij de werkgever waarvan hij een arbeidscontract voor onbepaalde tijd voorlegde. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt aan verweerder niet de verplichting op om alle elementen waarvan hij kennis heeft of kan hebben te vermelden in de bestreden beslissing. Het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van verzoekster wordt geweigerd. De formele motiveringsplicht houdt enkel in dat de bestuurde de gronden waarop de kwetsieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden. Bovendien blijkt uit de bespreking hierboven niet dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing weerlegt of ontkent.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM zonder uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid rekening heeft gehouden met het feit dat haar kinderen in België naar school gaan en dat zij "midden" in hun schooljaar worden uitgewezen. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoekster verwijst naar de "nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie" merkt de Raad op dat de instructie door de Raad van State is vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) wegens schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijft te deze bij dat oordeel en besluit aldus dat de instructie buiten toepassing moet worden gelaten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de beslissing tot weigering van het verblijf voor meer dan drie maanden niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt met haar betoog evenmin een schending van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN